

Pytania prejudycjalne

Czy § 5 ust. 1 zdanie drugie i trzecie Flächenerwerbsverordnung w brzmieniu obowiązującym do dnia 11 lipca 2009 r., wydanego w wykonaniu § 4 ust. 3 pkt 1 Ausgleichsleistungsgesetz, jest niezgodny z art. 87 WE?

ciążącym na niej na mocy rozporządzenia (WE) nr 273/2004 i rozporządzenia (WE) nr 111/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. L 47, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 22, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-19/10)

(2010/C 80/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i S. Mortoni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że przez nieprzyjęcie przepisów krajowych transponujących art. 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, nieopowiadomienie o nich Komisji zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia oraz nieprzyjęcie przepisów krajowych transponujących art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy powyższych rozporządzeń;

— Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rozporządzenie nr 273/2004 weszło w życie w dniu 18 sierpnia 2005 r.; rozporządzenie nr 111/2005 weszło w życie w dniu 15 lutego 2005 r. i stosuje się je od dnia 18 sierpnia 2005 r. Wobec nieotrzymania żadnego powiadomienia o przepisach, jakie Włochy były zobowiązane przyjąć na mocy art. 12 rozporządzenia nr 273/2004 i art. 31 rozporządzenia nr 111/2005, a także nieotrzymania od Republiki Włoskiej informacji pozwalających na stwierdzenie, że niezbędne przepisy zostały przyjęte, Komisja uznaje, że Republika Włoska nie przyjęła tych przepisów, a tym samym uchybiła zobowiązaniom

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 11 listopada 2009 r. w sprawie T-150/08 REWE-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); interwenient: Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH, wniesione w dniu 14 stycznia 2010 r. przez REWE-Zentral AG

(Sprawa C-22/10 P)

(2010/C 80/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: REWE-Zentral AG (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey i A. Bognár)

Uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 listopada 2009 r.;

— obciążenie pozwanego i drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego oddalono skargę wnoszącej odwołanie mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 15 lutego 2008 r. dotyczącej odmowy rejestracji zgłoszonego przez nią oznaczenia słownego CLINA. W swym wyroku Sąd utrzymał w mocy decyzję Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w przypadku zgłoszonego oznaczenia i wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego CLINAIR istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Jako podstawę odwołania przywołano naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zdaniem wnoszącej odwołanie w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd Sąd nie przeprowadził całościowej oceny wszystkich istotnych czynników, naruszając w ten sposób prawo. Sąd orzekł, przyjmując w błędny pod względem prawnym sposób istnienie dużego podobieństwa fonetycznego i wizualnego między kolidującymi ze sobą oznaczeniami, że podobieństwa tego nie kompensują stwierdzone różnice koncepcyjne, co z prawnego punktu widzenia jest również błędne. Ponadto Sąd nie ocenił w sposób niepozostawiający wątpliwości pod względem prawnym mało odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego. Wnosząca odwołanie uważa zatem, że w tym zakresie Sąd błędnie zastosował art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, naruszając w ten sposób prawo wspólnotowe.

W szczególności, zdaniem wnoszącej odwołanie, Sąd nie uwzględnił w wystarczającym stopniu, że porównywane oznaczenia CLINAIR i CLINA wykazują istotne różnice fonetyczne i wizualne, które winny zostać wzięte pod uwagę przy ocenie prawnej, oraz że wcześniejszy znak towarowy CLINAIR ma szczególne znaczenie semantyczne, które również winno zostać wzięte pod uwagę w ramach analizy prawnej, podczas gdy późniejszy znak w ogóle nie posiada takiego znaczenia. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd całkowicie pominął fakt, że element „CLIN” wyraźnie wykazuje mało odróżniający charakter i że z prawnego punktu widzenia może on jedynie w niewielkim stopniu wpływać na całościowe wrażenie wywierane przez znak towarowy CLINAIR. Wywodzi ona z tego, że sam fakt, iż element ten jest wspólny dwóm rozpatrywanym oznaczeniom nie może wystarczać z prawnego punktu widzenia, aby uzasadnić stwierdzenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, tym bardziej że stwierdzone między kolidującymi ze sobą oznaczeniami różnice fonetyczne, wizualne i koncepcyjne nie są mało istotne.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (drugiej izby) wydanego w dniu 24 września 2009 r. w sprawie T-110/09, Mehmet Salih Bayramoglu przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Mehmeta Saliha Bayramoglu

(Sprawa C-28/10 P)

(2010/C 80/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mehmet Salih Bayramoglu (przedstawiciel: A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/511/WE⁽¹⁾ z tego względu, że opiera się ona o niezgodne z prawem zaniechanie uniemożliwiające społeczności Turków Cypryjskich wzięcie udziału w wyborach europejskich, co stanowi naruszenie art. 189 traktatu WE w związku z art. 5 i 6 traktatu UE
- stwierdzenie, że sześciu członków Parlamentu Europejskiego wybranych na podstawie notyfikowanej przez Republikę Cypru w dniu 6 czerwca 2009 r. i obecnie obowiązującej ordynacji wyborczej nie są przedstawicielami Turków Cypryjskich jak wymaga tego prawo

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, iż jego skarga została wniesiona po upływie terminu. Celem uzasadnienia tego argumentu podnosi on, że orzecznictwo, na które powołał się SPI nie obejmuje nieprzestrzegania podstawowego prawa uczestnictwa całej społeczności w wyborach i nie dotyczy decyzji, których przesłanką prawną jest zaniechanie i niewprowadzenie przepisów dotyczących wyborów ale raczej czasowego zawieszenia prawa do przeprowadzenia wyborów.

Wnoszący odwołanie utrzymuje również, że nie jest prawdą, iż przy wnoszeniu skargi nie podniósł on występowania błędu, który może zostać uzasadniony lub siły wyższej.

⁽¹⁾ 2004/511/WE: Decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2004 w sprawie reprezentacji narodu cypryjskiego w Parlamencie Europejskim w przypadku osiągnięcia porozumienia odnośnie do problemu cypryjskiego (Dz. U. L 211, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel (Luksemburg) w dniu 18 stycznia 2010 r. — Heiko Koelzsch przeciwko État du Grand-Duché de Luxembourg

(Sprawa C-29/10)

(2010/C 80/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel